

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

VRAŽDA

ve vlaku

HVĚZDA

SAFARI

VELKÁ ŽELEZNIČNÍ
DOBRODRUŽSTVÍ

ILUSTROVALA
Elisa Paganelli

VRAŽDA

— ve vlaku —

HVĚZDA

SAFARI

Text copyright © 2021 by M. G. Leonard and Sam Sedgman
Illustrations copyright © 2021 by Elisa Paganelli
This abridged edition published 2021 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2021
Cover © Elisa Paganelli, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1785-9 (pdf)

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

VRAŽDA

— ve vlaku —

HVĚZDA

SAFARI

Tě nejlepší ženě
Claire Rakichové.
S láskou
M. G. Leonard

Mému synovci Sullymu.
Svou cestu si vždy užívej.
Sam Sedgman

*„Banryoku ya
Shi ha ichidan wo
Motte taru.“*

Překlad:

*„Nesčetné jsou zelené lístky.
I jedna kulka může zabít.“*

Ueda Gosengoku

HVĚZDA SAFARI

ZAMBIE

VÍTEJTE V ZAMBII

VIKTORIINY VODOPÁDY

HWANGE

ZIMBABWE

SOMABHULA

NÁRODNÍ PARK HWANGE

arab

BULAWAYO

RUTENGA

řeka Limpopo

VÍTEJTE V ZIMBABWE

BEITBRIDGE

BOTSWANA

Nesavrší ústie

Hák

MOSAMBIK

KRUGERŮV národní park

HOEDSPRUIT

název: Pretoria Garrison

PRETORIA

JOHANNESBURG

Dračí hory

Obsah

Vánoce v Crewe	11
Na nádraží Pretoria Gardens	19
Zemřeme společně	29
Velká pětka	41
Uvítací projev pana Ackermana	51
Pavoučí jednohubky	59
Večeře se zvířaty	68
Ranní ptáče dál doskáče	78
Na safari	87
Mamba černá	94
Napětí roste!	104
Střelba ve Hvězdě safari	114
Amelia vznáší obvinění	122
Záhada v Musině	128
Rekonstrukce	137
Pomocní detektivové	145

Krokodýlí slzy	150
Velký bílý žralok	160
Na kolejích je slon	169
Průlom v Bulawayu	179
Nekonečná rovina	185
Druhé safari	192
Vniknutí oknem	200
Operace Hurikán	205
Hadi útočí	210
Objev v prádelně	217
Řešení po japonsku	223
Papírová skládačka	229
Mučivá nejistota	235
Viktoriiny vodopády	241
Na mostě	246
Případ objasněn	253
Noční duha nad vodopády	259
Pár slov od autorů	266
Poděkování	270

KAPITOLA PRVNÍ

VÁNOCE V CREWE

„Pššš, Hale! Spíš?“

Hal se posadil na posteli a několikrát zamrkal, aby si procvičil ospalé oči. V jeho pokoji bylo dosud šero, ale v nose ho polechtala vůně kávy. Ve dveřích stála postava v pruhovaném pyžamu, která byla zezadu nasvícená světlem z chodby.

„Strýčku, Nate!“ Hal samou radostí vyskočil do kleku. „Ty jsi přijel!“

„Veselé Vánoce, Hale.“

Hal rozsvítil lampičku a její svit dopadl na vánoční přání na nočním stolku. Od Lenny, Hadley a Masona, přátel, s nimiž se seznámil na svých cestách vlakem. Stůl u paty postele pokrývaly Halovy kresby členů rodiny, jeho psa a vlaků. Velké spousty vlaků. U zdi vedle vysoké, naklánějící se věže skicáků stály vedle sebe srovnané sklenice a plechovky plné tužek, pastelek a štětců. Hal miloval kreslení a ze všeho nejraději si kreslil ve vlaku na výpravě se strýcem Natem.

Kolem strýce se protáhl lesklý čumák Halova bílého chundelatého psa, který vzápětí vyskočil na postel a s vyplazeným jazykem se dožadoval mazlení.

„Bailey, dolů!“ okřikl Hal fenku, která mu nadšeně olizovala obličej.

Strýc Nat se zasmál. „Myslel jsem, že vy děti vstáváte o Vánocích hned za ranního kuropění.“

„Kolik je hodin?“

„Šest.“ Strýc Nat usrkl ze svého hrnku kávy. „Bev mě posílá, abych ti oznámil, že už tu asi byl Otec Vánoc.“

Hal zavýskl. Od jejich společného dobrodružství na palubě Kalifornské komety uplynuly již dva měsíce, a přestože ani nedoufal, že by tak krátce po návratu z poslední cesty vyrazili za dalším dobrodružstvím, i pouhá představa, že se strýcem nasednou znovu do vlaku, v něm pokaždé probouzela bezbřehé nadšení a naplňovala ho dychtivým očekáváním. Vrhł se po schodech dolů. Strýc Nat a Bailey mu uháněli v patách.

„Veselé Vánoce, mrňousku,“ přivítala ho láskyplně máma a přidržovala láhev s mlékem u úst Halovy malé sestřičky Ellie, kterou držela v náručí. Nyní se pođívala na Nata. „Přijde na večeri i James?“ zeptala se svého bratra.

„Bohužel ne. Musí do práce a pak pojedě k rodičům.“

„To je škoda.“

„Jsem unavený,“ zívł táta ve dveřích kuchyně. „Pojďme ještě spát.“ Hal se zasmál. Táta měl v očích čtverácké ohníčky. Vánoce miloval úplně stejně jako Hal. Nyní ale zvolil vážný tón a následoval Hala do obývacího pokoje. „Trochu jsme debatovali, Hale, a rozhodli jsme se, že když už je ti dvanáct, jsi na punčochu přece jenom poněkud starý.“

„Tati,“ zaúpěl Hal. Jeho táta pronášel každé Vánoce to samé.

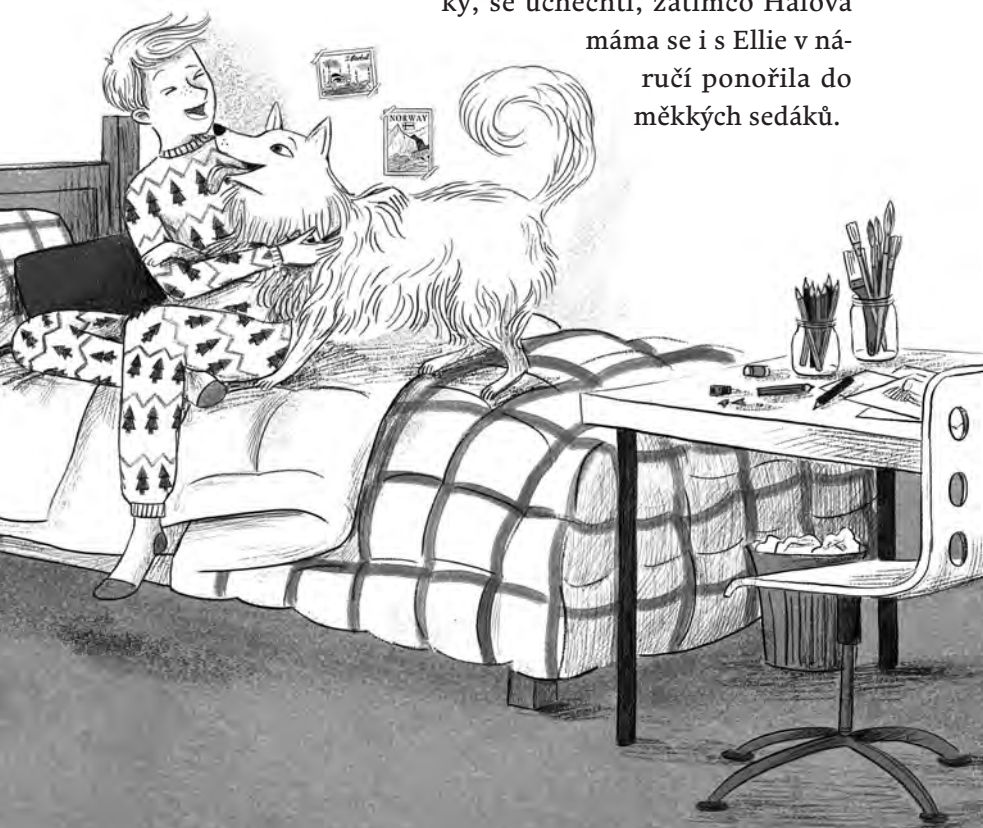
„Včera večer jsme ji tedy sundali z krbu,“ pokračoval nevzrušeně táta a užíval si, jak se jeho syn durdí. „Už brzy z tebe bude teenager, a tak –“

„A co to podle tebe visí tamhle?“ Hal ukázal na punčochu, kterou si včera večer pověsil prázdnou vedle jejich plynového krbu a která nyní ležela na zemi u stromečku a nadouvala se k prasknutí.

„No to mi tedy řekni!“ podivil se táta a poškrábal se na hlavě. „Kde se tam jenom vzala?“

„Tati!“ Hal si přitiskl dlaně k obličeji. „Nech toho!“

Strýc Nat, usazený na opěradle pohovky, se uchechtl, zatímco Halova máma se i s Ellie v náručí ponořila do měkkých sedáků.

„Doufám, že jsi byl celý rok hodný.“ Táta tázavě nadzvedl obočí. „Protože jestli ne, tak v té punčoše budou jen samé brambory a uhlí.“

„Hodný? Vždyť jsem přece chytil zloděje šperků a vyřešil únos! Samozřejmě že jsem byl hodný!“

„To máš pravdu, mrňousku,“ zasmála se máma. „Tak ji tedy otevři.“

Hal vytahal z punčochy jojo, sadu hřebenu pro Bailey, prdící polštářek (který táta okamžitě nafoukl, načež předstíral, že si na něj omylem sedl), dvojici tužek, které vypadaly jako paličky od bubnu, a balíček karet s obrázky starých vlaků na zadní straně.

Hal každý dárek pomalu rozbaloval a za každý slušně poděkoval, ale nepřestával těkat pohledem k balíčkům srovnaným pod stromečkem. Ze všeho nejvíc se snažil objevit ten, na jehož jmenovce rozpozná neuspořádaný rukopis svého strýce.

„Ty to bereš nějak hopem,“ konstatovala máma, když Hal otočil punčochu vzhůru nohama a díval se, jak z ní vypadává mandarinka a ořech. Podala Ellie tátovi. „Dárčky pod stromečkem otevřeme až po snídani. Připravila jsem lívanečky s javorovým sirupem a slaninu. Hal si přál snídani jako v Kalifornské kometě.“

„Ale Bev, já přímo umírám zvědavostí dozvědět se, co mi dal Hal pod stromeček,“ nesouhlasil strýc Nat a chytil ji za ruku, aby nemohla odejít. „Nemůžeme si ty dárčky nejdřív předat a teprve potom se najíst?“

„Jasně!“ vyskočil Hal a Bailey vzrušeně štěkla. Aníž by čekal na máminu odpověď anebo se staral o pichlavé jehličky, vrhl se pod stromeček a vytáhl obdélníkový balíček. „Veselé Vánoce, strýčku Nate.“ Hal ztěžka polkl a najednou vypadal celý nervózní. „Doufám, že se ti bude líbit.“

Strýc Nat roztrhl balicí papír a spatřil zarámovaný obrázek Skotského sokola uhánějícího v oblaku páry přes Ribbleheadský viadukt v Yorkshiru. „Hale!“ vydechl užasle. „To jsi maloval ty?“

Hal přikývl.

Strýc Nat měl náhle oči plné třpytivého lesku. Držel obrázek před sebou. „Ten je úžasný. Moc se mi líbí, Hale.“ Volnou rukou Hala objal a přitáhl si ho k sobě. „Pojď ke mně. Moc děkuju. To je ten nejkrásnější dárek, jaký jsem si jen mohl přát. Pověsím si ho doma nad krb.“

Hal se stydlivě zarděl.

„Pracoval na něm celé týdny,“ dodala maminka pyšně.

„Teď se tedy cítím opravdu špatně,“ povzdechl si strýc Nat. „Protože můj dárek není ani zdaleka tak cenný.“ Vytáhl z kapsy malý balíček zabalený ve zlatém papíře a převázaný červenou stužkou. „Ale doufám, že ti udělá radost.“

„Děkuji,“ poděkoval způsobně Hal. Dárek svou velikostí připomínal tabulku čokolády a působil i stejně tvrdě. Rozvázal stužku, rozbalil papír a najednou držel plechovou krabičku s uhly na kreslení.

„Napadlo mě, že bys mohl zkusit něco nového,“ vysvětloval strýc Nat.

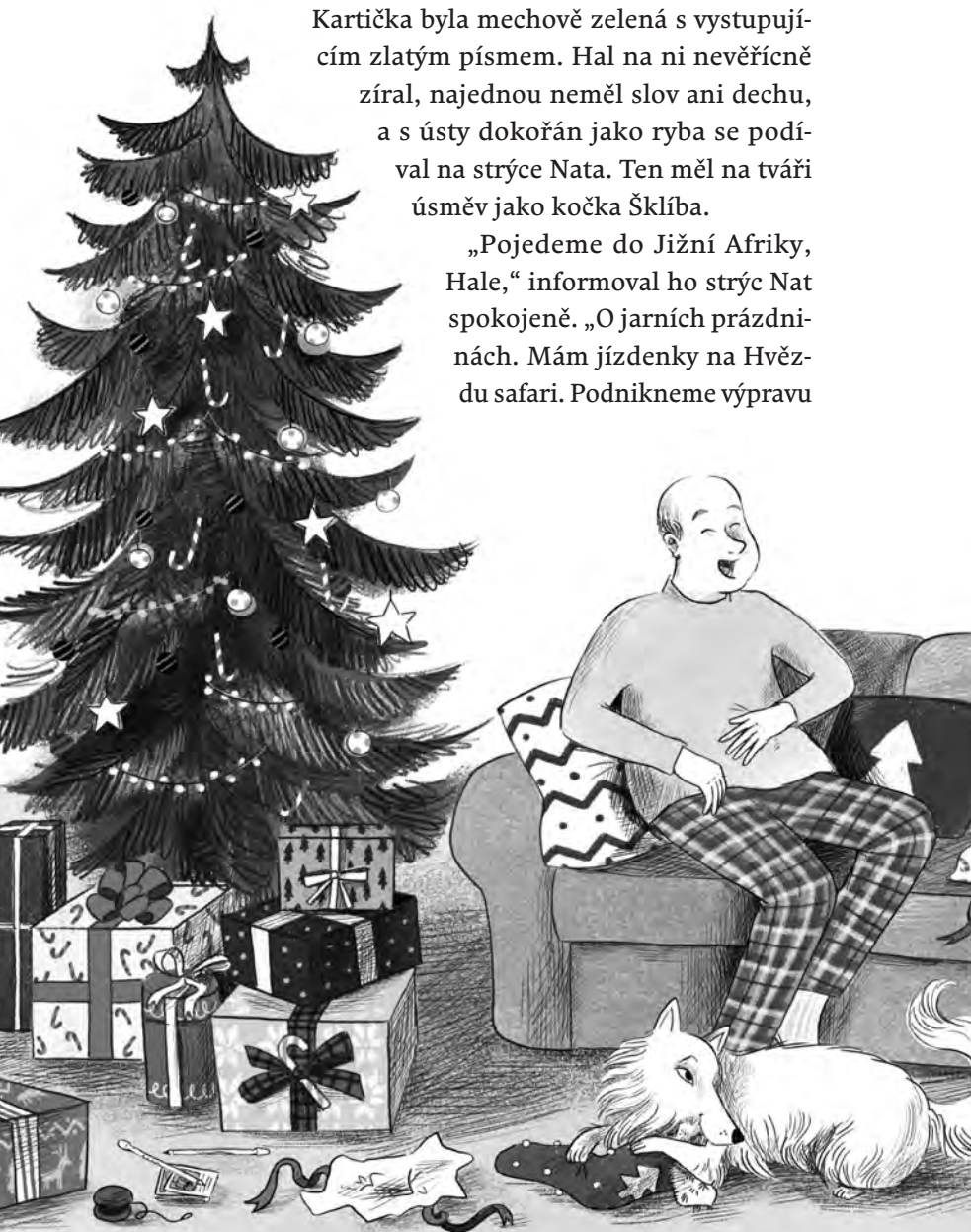
Hal měl pocit, jako by z něj někdo právě vysál všechn dech. Křečovitě se na krabičku ve svých rukou usmíval a ze všech sil se snažil, aby na něm nebylo vidět zklamání. „Tedy, strýčku Nate, jak jsi to věděl? Ještě nikdy jsem uhly nekreslil. To je úžasné. Moc ti děkuju.“

Všichni v pokoji se na něj upřeně dívali, a tak krabičku otevřel a snažil se předstírat, jak moc je z barevných kreslicích uhlů nadšený. Z krabičky vypadla na podlahu malá kartička. Hal ji zvedl.

„Ale samozřejmě budeš potřebovat i něco, co s nimi můžeš kreslit,“ pokračoval strýc Nat.

Kartička byla mechově zelená s vystupujícím zlatým písmem. Hal na ni nevěřicně zíral, najednou neměl slov ani dechu, a s ústy dokořán jako ryba se podíval na strýce Nata. Ten měl na tváři úsměv jako kočka Šklíba.

„Pojedeme do Jižní Afriky, Hale,“ informoval ho strýc Nat spokojeně. „O jarních prázdninách. Mám jízdenky na Hvězdu safari. Podnikneme výpravu

z Pretorie až do Zimbabwe k Viktoriiným vodopádům na hranicích se Zambií. Napadlo mě, že bys těmi uhly mohl nakreslit všechna zvířata, která cestou přes národní parky uvidíme, a...“

Větu nestihl dokončit, protože Hal se na něj s hlasitým výkřikem radostně vrhl a barevné uhly najednou létaly vzduchem. Sevřel strýce v objetí a málem ho srazil z pohovky.

Jižní Afrika! Srdce mu zběsile tlouklo při představě další vlakové výpravy se strýcem Natem. A to ještě netušil, že se z výletu stane ta nejnebezpečnější cesta, jakou spolu kdy podnikli.

KAPITOLA DRUHÁ

NA NÁDRAŽÍ PRETORIA GARDENS

Hal si olízl špičku palce a přejel linky nakreslené uhlem ve svém skicáku, takže dokonale připomínaly ostré černé ostny. Jeho model okusoval kůru pohozené větve a nepřivětivě na něj zíral. Dikobraz měl měkký houbovitý čumák, černo-šedé dlouhé naježené ostny a krátký ocas. Hal se předklonil a prohlížel si tvář tvorečka před sebou. Ten si odfrkl, vycouval a zmizel v kulatém otvoru svého přístřešku v železničním vagoně.

„Naježený chlapík,“ poznamenal strýc Nat. Tvář mu stínila široká černá krempa slaměného klobouku a v nažehlené bílé košili a slonovinově bílém lněném obleku vypadal jako ukázkový vzor evropského cestovatele.

Seděli u železného stolku na prázdném nástupišti soukromého nádraží Pretoria Gardens na předměstí. Než budovu i její okolí přestavěli na nádraží, sloužila jako rozlehlá venkovská rezidence s velkou pěstěnou zahradou, v níž se nyní nacházel zoopark, kde kromě Halova dikobrazu našli domov i další představitelé místní fauny. Hal si v duchu

vybavil šedý, studený únor doma v Crewe a spokojeně se usmál na stádo strakatých jihoafrických krav nguni, které se pásly v ranním slunci na protější straně kolejí.

Včera pozdě večer přistáli v Johannesburgu a dnes časně zrána pokračovali do Pretorie. Z hotelu to měli hodinu jízdy autem a Hal se již nemohl dočkat, až si prohlédne nádraží. Jakmile jejich taxi zastavilo na příjezdové cestě vysypané bílým štěrkem, upřel nadšený pohled na majestátní budovu z červených cihel, která byla porostlá rozkvetlými popínávkami rostlinami. Na zelené ceduli, zpola ukryté v jednom z mnoha záhonů, bylo zlatou, místy oprýskanou, barvou uvedeno jméno jejich železniční společnosti – *Ackermanovy dráhy*. Halovi dělal samým vzrušením a hladem žaludek kotrmelce.

Portýr odnesl jejich zavazadla a poté jim naservíroval snídani, která se podávala na verandě. Ta zároveň sloužila jako nástupiště, jehož byla součástí. Koleje byly tak blízko, že připomínaly nějakou rozmařilou příjezdovou cestu k domu.

Hal rychle polykal ovoce a sladké pečivo a málem si nevšiml stříbrovlasého muže, který se k nim s úsměvem hladového krokodýla blížil. Muž měl šedivé vlasy i vousy zastřižené hodně nakrátko, takže jeho opálená kůže působila ještě bronzovějším dojmem. Na sobě měl modrou košili a křídově bílé kalhoty.

„Nathaniel Bradshaw? Já jsem Luther Ackerman. Vítejte v Pretoria Gardens a na naší rodinné železnici.“ Potřásl strýci Natovi nadšeně rukou. „Jsem opravdu rád, že jste přijal mé pozvání, a věřte mi, že na vás čeká zážitek, na který se jen tak nezapomíná! Hvězda safari je luxusní hotel na kolečkách, klenot naší flotily. Dostaneme africkou

divočinu až před vaše okna a ujišťuji vás, že cesta k Viktoriiným vodopádům je jedna z nejkrásnějších na světě.“ Šedovlasý muž se podíval na Hala a ukončil svůj projev na přivítanou.

„Rád vás poznávám, pane Ackermane,“ poděkoval strýc Nat a konečně se mu podařilo vyprostit ruku z pevného sevření majitele soukromé železnice. „Tohle je můj synovec Harrison Beck.“

„Harrison Beck?“ Pan Ackerman ustoupil o krok dozadu a pozorně si Hala prohlížel. Hal si dal ruce za záda pro případ, že by se jich muž před ním chtěl rovněž chopit. „Proslulý železniční detektiv, o kterém psali snad ve všech novinách?“

Hal se začervenal hrdostí.

„A přál by sis, mladý muži, abychom ti i u nás připravili nějaký zločin, který bys mohl vyřešit?“ zasmál se hlasitě pan Ackerman. „Máš nějaký oblíbený druh zločinu? Vydírání? Krádež uměleckých předmětů? Už vím – co třeba pořádnou, šťavnatou vraždičku?“ mrkl na Hala.

„Vraždu bych opravdu rád,“ přiznal Hal dychtivě. „Jednou. Vyřešit vraždu je pro každého detektiva vrchol.“

„Raději ne,“ vyjádřil se strýc Nat. „Zločinů jsme si na svých cestách užili až dost. Sem jsme si přijeli prohlédnout vaši divočinu.“

„A vlaky,“ podotkl Hal. „Četl jsem, že tu máte i železniční muzeum, pane Ackermane.“

„Klidně mi říkej Luthere,“ vyzval ho muž a poplácal ho svou velkou dlaní po zádech, až ho málem srazil ze židle. „To samozřejmě máme.“ Ukázal na druhou stranu kolejí. „To jsou depa, kde opravujeme lokomotivy a restaurujeme naše vozy. Za nimi je pak seřadovací nádraží. Cestou si můžeš prohlédnout i původní hradlo a věž k doplňování vody.“

Muž se odmlčel a pozoroval pštrosa, který proběhl kolem fontány za verandou. „Slibuji ti, že nebudeš zklamáný.“ Rozhodil doširoka ruce. „Klidně si to tu celé prozkoumej.“

„Je to v Jižní Africe normální, že máte na nádraží zvířata?“ otázal se Hal.

„Ta se sem sama nastěhovala, když původní majitel ve čtyřicátých letech minulého století dům opustil a nechal ho napospas živlům,“ vysvětloval Luther. „Když jsem to pak celé koupil, už tady byla, a já neměl to srdce je vyhánět.“ Podíval se na strýce Nata, srazil paty a lehce se uklonil. „Už vás ale nebudu zdržovat. Uvidíme se na palubě. Budu vaším vlakvedoucím.“

„Docela by mě zajímalo, jestli se i tady *nevyskytne* nějaký zločin, který bych musel vyřešit,“ přemítal Hal nahlas, když přecházeli po železném mostě přes kolejiště. Pokračovali pěšinou mezi stromy směrem k depům. Jejich rozložitě koruny jim poskytovaly vítaný úkryt před stále rostoucím horkem.

„Pevně doufám, že nikoli,“ odvětil strýc Nat a ovíval se kloboukem. „Rád bych si hezky odpočinul a kochal se okolní přírodou.“

„Ale řešit zločin je tak napínavé,“ namítl Hal a sledoval pohledem velkého brouka, který neobratně letěl před nimi. „A jsem v tom opravdu dobrý.“ Brouk narazil do stromu a zřítíl se k zemi.

„Dávej si pozor, co si přeješ,“ usmál se strýc Nat sarkasticky.

Mezerou mezi stromy již viděli dvě obří haly rozpínající se nad kolejištěm. Otevřenými dveřmi zahlédli modrofialovou lokomotivu a Hal vyrazil nedočkavě kupředu. Strýc Nat se nenechal pobízet a držel se mu v patách.

Uvnitř spojených staveb se ozýval tlukot kladiv a tiché vrnění motorů. Hal i strýc Nat vyšplhali po schodech na vyhlídkovou galerii.

„Úžasné!“ vydechl Hal a díval se, jak dělníci pod nimi pracují na starých vozech a lokomotivách v nejrůznějších fázích renovace. Zahlédl i třpytivý roj jisker přímo v kolejišti, a když se vyklonil, spatřil pod zpola rozmontovanou lokomotivou řady 6 ženu v montérkové kombinéze. Bílé ruce měla celé černé od kolomazi a Halovi ihned připomněla jeho kamarádku Lenny. Vytáhl skicák, opřel si ho o zábradlí a začal ji kreslit. Když rozmazával černé linky, aby vystínoval lesklý kov parního kotle, přimotal se mu do obrazu i strýc Nat.

Žena vylezla ze své montážní šachty a ořela si ruce do hadru. Měla nakrátko ostříhané vlasy a nos jako pršák. Halovi připadala jako pořádně houževnatá osůbka, která se jen tak nedá. Potřásla si se strýcem Natem rukou a strýc ukázal nahoru k Halovi.

Hal jim zamával a zamířil po železném schodišti dolů do dílny.

„Hale!“ strýc Nat ho mávnutím přivola k sobě. „Tohle je Flo, sestra pana Ackermana a hlavní technik.“

„Ahoj. Zrovna jsem tvému strýci vyprávěla o Janice, naší lokomotivě.“ Flo působila otevřeným, přesto však milým a vřelým dojmem.

„Vy jste strojvedoucí?“ zeptal se Hal. Flo se mu od prvního okamžiku líbila mnohem více než její bratr.

„Ne. Lokomotivu řídí Sheila a Greg. Já mám na starosti údržbu. To mi stačí a vám by se určitě nelíbilo, kdybyste s parním vlakem uvízli uprostřed savany a neměli s sebou technika.“

„Uvázli?“ Hal překvapeně zvedl obočí. „To je možné?“

„Všechno je možné,“ pokrčila Flo rameny. „Je to přece jenom starý vlak.“ Po tváři jí přeběhl podivný stín. Zamrkala a rychle změnila téma. „Jestli si chceš prohlédnout lokomotivu, přijď za mnou před odjezdem do kabiny a já tě provedu.“

„Děkuju, určitě přijdu,“ rozzářil se Hal.

Rozloučili se s Flo, a když prošli i zbytek dílny a podívali se na postupnou renovaci starých vozů, vrátili se ven.

„Do odjezdu nám zbývá hodina,“ konstatoval strýc Nat na pěšině vedoucí k nádražní budově. „Ještě bych si rád přečetl noviny.“

„A já si chci nakreslit stanici.“ Hal ukázal na lavičku ukrytou mezi stromy. „Odtamtud to bude nejlepší.“

„Báječný nápad,“ souhlasil strýc Nat. „Až skončíš, někde si mě najdi.“

Hal se posadil, otevřel skicák na čisté dvoustránce a nechal svůj uhel, aby se lehce rozběhl po papíře, kde po sobě zanechal silné horizontální linie nástupiště a vertikální linie stanice. Vtom mu na klín dopadlo cosi těžkého a Hal překvapeně vykřikl, když spatřil zvíře velikosti malé kočky s drsnou pískově zbarvenou srstí, krátkýma nohama a chundelatým ocasem. Upřeně na něj zíralo svýma oranžovýma očima.

„Chipo?“ dolehl k němu chlapecký hlas. „Kde jsi?“

Zvíře se otočilo a seskočilo z Hala, zatímco se z mezery mezi stromy vynořil malý kluk s rovně zastřiženými vlasy, hnědou kůží a brýlemi s obroučkami, které mu překrývaly téměř celý obličej. Na sobě měl vybledlé žluté tričko a khaki kraťasy. „Tady jsi, Chipo!“ Zvířátko mu vyběhlo po natažené ruce a usadilo se mu na rameni. Kluk se na něj usmál a pak se usmál i na Hala. „Myslí si, že máš něco k jídlu.“

„Ach!“ Hal vytáhl z kapsy otevřený pytlík s burskými oříšky. „Ty mám ještě z letadla.“

Podíval se na chlapce, čekaje na jeho souhlas, a když přikývl, nasypal si do dlaně tři oříšky. Zvíře seskočilo vedle něj na lavičku, popadlo do každé packy jeden oříšek a napsalo si je do tlamy.

„A máš kamarádku,“ zasmál se chlapec.

„Co to je?“ Hal se díval, jak zvíře žvýká. „Surikata?“

„Mangusta liščí.“

„Je fakt cool.“ Hal zvedl hlavu. „Já jsem Hal.“

„Já Winston.“ Chipo sebrala z Halovy dlaně poslední oříšek a vyskočila Winstonovi zpátky na rameno. „Odkud jsi?“

„Z Anglie,“ odpověděl Hal. „Pojedu se svým strýcem v Hvězdě safari.“

„Ty sis tady kreslil?“ zajímal se Winston a ukázal na Halův skicák.

„Jo. Kreslím hlavně vlaky.“ Hal ukázal Winstonovi nákreasy z depa. „Ale až vyrazíme, budu malovat i zvířata.“ Otočil na stránku s nevrlym dikobrazem.

„Nemá obličej!“ zasmál se Winston.

„Nechtěl mi posedět, abych ho mohl dodělat.“

„To Chipo by ti za hrst buráků klidně poseděla.“

Chipo nejspíš nesouhlasila, seskočila Winstonovi z ramene a zmizela mezi stromy.

„Ne!“ vykřikl nešťastně Winston. „Máma říkala, že když ji dokážu uhlídat, tak ji můžu vzít s sebou.“ Winston odběhl za Chipou a Hal ho rychle následoval. „Chipo, vrať se! Mangusty žijí ve smečkách a Chipo si myslí, že je hlavou naší smečky.“

Hal měl radost, že pojedou s nimi. „Tvoje máma jede jako cestující?“

„Máma je průvodkyně na safari.“ Winston pátral pohledem mezi křovím. „Ví úplně všechno o zvířatech v Jižní Africe a Zimbabwe – je zooložka. Ale tohle je poprvé, co mi dovolila, abych jel s ní. Normálně musím zůstat doma s tátou. Slíbil jsem jí, že budu užitečný – budu jí k ruce a tak. Chtěl jsem opravdu moc vidět Viktoriiny vodopády. Musím si s sebou ale vzít knížky do školy.“ Winston protáhl obličej.

„Už ji vidím.“ Hal ukázal na mangustu, která stála vzpřímená na zadních nohách pod stromem jen pár metrů od

nich a čenichala. Vtom sklopila uši, vrhla se vpřed a chytila do předních pacek šídlo, které si vzápětí nacpala do tlamy.

Winston sevřel rty a vydal jimi pištivý, skřehotavý zvuk. Nakročil křovisky k mangustě. Chipo se rozběhla k němu, ale zase ztuhla a stáhla se zpátky. „Ale ne! To je pan Ackerman,“ zasyčel Winston. „Máma mi říkala, ať od něj držím Chipu dál.“ Winston popadl zvíře a přitiskl si ho k hrudi. „Rychle pryč.“

Hal ho chtěl následovat, ale jakoby mimoděk se ohlédl přes rameno. Luther Ackerman mluvil s malým, nažloutlým chlapíkem v khaki košili a kalhotách. Měl svěšená ramena, sklopenou hlavu a tvářil se velmi tajemně. Hal položil uhel na čistou stránku a díval se, jak druhý muž přikyvuje a podává panu Ackermanovi balíček bankovek stažených stříbrnou sponou, která se krátce zatřpytila v odlesku slunce. Halovi naskočila po těle husí kůže.

Pomalu se odplížil, ale byl si až mrazivě jistý, že právě viděl něco, co vidět neměl. Srdce se mu divoce rozbušilo. I v tomhle vlaku se odehraje zločin a on bude ten, kdo ho vyřeší.